

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 70.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689916480/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

med Foragt: men naar en sanddru, ren og retfærdig Herre som Spinoza forkynder det samme med alle Erfaringens og Logikkens Vaaben, da virke Grundene ved deres egen Kraft. Og hvilken Modgrund beviser os Moralens Gyldighed? Ak, naar man hører Lærere, Præster, Forældre, Onkler og navnlig Tanter disputere for den Moral, de ikke selv udøve, da give de tyve og fyrrertyve Grunde, der nok tilsammenlagte virke ved deres Masse og deres Patos, men hvoraf ingen enkelt, set for sig, med logisk Sikkerhed neutraliserer Lastens Argumenter.

Med saadanne Tanker kæmped jeg bekymret, og alt trængte ind i min Hu de Fristelser, for hvilke – efter Thomas à Kempis' Ord – ej nogen Dag, end ikke nogen Time den ædige Eneboer ved sig fri. Da raabte jeg i min Nød: »Er der da ingen paa Jord og i Himmel, der ej blot ved Troens og Haabets fromme Illusion og Kærlighedens Selvbedrag hæver sig over Bryndens, Vredens og Fejhedens Magt? Men som ved klar, nøjagtig og sikker Erkendelse tilintetgør de trende Djævlé i vort Bryst!«

Da saa jeg imod os vandre paa Havet en Iysende Skikkelse. Jeg troede, det var Nazareeren. Men se, da han kom nær, saa jeg, det var ej ham; thi skægløs var han.

Da sagde han, mens Havet sydede i de røde Fodtrin, han havde traadt, som smeltet Bly, der æder Kød:

»I Blomsterlandet, det violblaa Land,
Og paa den hvide Strand, den kolde Strand,
Og i det dybe, hede, gule Sand
Erkendelsen den sanddru vinde kan.«

Og dermed traadte han atter sin blodige Sti ud over det sydende Hav. Jeg stod tilbage, og ihvorvel jeg ej forstod hans Gaadeord, vakte de dog Aneisen om en højere Erkendelse end den, som lærtes af denne Kejser Nero blandt Filosofer. Jeg ventede et Ord fra ham; men se, hans Øje var fæstet paa Gulvet, og jeg tror slet ej, han havde fornummet den gule Herres Tilsynekomst. Jeg fulgte hans Blik. Og det var fæstet paa en liden Pøl af Blod der, hvor den røde Nymfés Lig havde ligget. Og Lyset flimred der med okkergul Glans i dansende Ringe, der trak sig ud og ind som en bestandig